

Prosincové koncertování

Zuzana Zajícová

Školní docházku roku 2007/2008 zahájil náš sbor dvoudenním zájezdem do Kroměříže, kde jsme samozřejmě měli koncert. Po návratu z úspěšného zájezdu na Moravu jsme se s plným nasazením vrhli do příprav na prosincové vánoční koncerty. Bylo jich hned několik: 18. prosince v Betlémské kapli, 25. a 56. prosince ve sv. Mikuláši. 26. prosince dopoledne ve Farského a na poslední pak 3. ledna 2008 v kostele sv. Vojtěcha.

V Betlémské kapli jsme na adventním koncertu účinkovali spolu s dětským sborem Radost Praha a dívčím sborem Cesmína. Koncert jsme zahájili Rybovou mší půlnoční se sólisty Ivanou

Lukášovou, Bárou Buchtovou, Karlem Škochem a Jaroslavem Sukem. Dále jsme měli na repertoáru spirituály Go Tell, Deep River a ruskou skladbu Těbje pajom. Spolu s Radostí jsme zazpívali dvě skladby Ades te fideles a Halleluja.

V Betlémské kapli je nádherná akustika, posluchačů přišla spousta a

myslím, že jsme všichni konečně pocítili to pravé kouzlo předvánočního času. Mně osobně se nejvíc líbilo naše provedení skladby Těbje pajom, to jsem měla doslova husí kůži a až nejsem odborník, tak jsem cítila stejnou odezvu i u obecenstva. Začínám brát na milost ruštinu a ruskou hudbu...

25. a 26. prosince jsme zpívali u svatého Mikuláše Rybovu mši vánoční s orchestrem Piccola orchestra pod taktovkou Marka Valáška. Koncerty byly moc pěkné bez ohledu na značnou zimu v kostele a navíc jsme jako sbor dostali i honorář. Škoda, že vstupné do sv. Mikuláše činilo 450 Kč, pro drtivou většinu rodinných příslušníků tedy vstupné značně vysoké. Naštěstí byl koncert v kostele Církve československé husitské ve Farského ulici zdarma. Spolu s námi zpívaly i členky dětského sboru Radost Praha. Rybovku jsme zpívali při mši, což bylo pro některé z nás novinkou. Mše se líbila všem bez ohledu na vztah k víře. Na varhany nás doprovázela Jitka Nešverová a na flétnu její dcera. Sólo zpívala Ivana Lukášová a všemi oblíbený Michal Křístek pod taktovkou našeho sbormistra Vládi Součka. Dobu mezi koncerty ve Farského a v Mikuláši jsme někteří ze sboru strávili doma u Jarky Tittelbachové. Jarka se Zdenou jako zodpovědné, byť samovolně zvolené kulturní referentky nachystaly mísy chlebičků, cukroví a spoustu pití. Bylo to moc hezké a oběma referentkám patří po právu velký dík i obdiv.

S vánočními svátky a s Rybovou mší vánoční jsme se pak rozloučili 3. ledna 2008 v kostele Sv. Vojtěcha, kde dirigoval opět náš sbormistr Vláda Souček. Při všech rybovkách byl alt posílen Zdenou Součkovou a při všech koncertech se taky

v našich řadách objevili někteří bývalí členové sboru. Rybova mše vánoční je opravdu pro všechny a řadu let spojuje v čase nejkrásnějších svátků zpěváky všech generací. Po koncertu ve sv. Vojtěchu jsme se odebrali do vedlejší hospůdky, kde jsme začali plánovat repertoár na další období, jež je pro sbor velmi významné vzhledem k tomu, že rok 2008 je rokem jubilejním. Hospůdka byla velmi příjemná a pro případné návštěvníky mohu doporučit výborný punč, který spolehlivě rozehřeje zmrzlé končetiny všech sborových zpěváků.

Někteří z nás si zazpívali Rybovu mši ještě před všemi koncerty 23. prosince pod širým nebem na Kampě. Na náměstíčku pod Karlovým mostem se tísnily stovky zpěváků z celé Prahy. Já jsem přišla na tuto akci poprvé a byla jsem zcela unesena. V davu sboristů jsem zahlédla několik známých tváří z našeho sboru a přidala jsem se k nim. Sólisti zpívali na mikrofon a stejně tak i hudebníci byli ozvučeni. Dirigent - svého času i člen Gaudia Libor Sládek - měl frak, bílou šálu a byl okouzlující, jen bych mu přišť strčila pod nohy bednu od banánů, aby byl lépe v davu vidět. Podvečer byl sice velmi chladný, ale to neodradilo ani stovky zpěváků, ani množství posluchačů, tísnících se po celé Kampě i Karlově mostu. Tato tradice je naprosto úžasná a opakuje se každoročně nejen v zimním čase, ale i za půl roku, přesně 23. června ve 20:30. Už se těším!

Rok 2007 a vánoční koncertování máme tedy za sebou a nyní nás čeká spousta práce s přípravou na koncerty v roce nadcházejícím. Nám všem přeji, aby letošní sezóna byla plná krásných koncertů, abychom našim sbormistrům dělali jen samou radost a stejně tak i našim posluchačům.

Betlémská kaple

Praha 1 - Staré Město, Betlémské nám. 4, čp. 255 .Stojí na místě klasicistního třípatrového domu postaveného v letech 1936 - 37, v jehož základech i zdech se dochovaly jen nevelké zbytky bývalé stavby. Na počátku 12. st. zde stával románský kostelík sv. Filipa a Jakuba s hřbitovem. U kostelíka na pozemku jménem Skalisko založil původní kapli Betlémskou v roce 1391 bohatý měšťan a dvořan krále Václava IV. Hanuš z Mühlheimu a obchodník Václav Kříž. Václav Kříž věnoval pozemek, který patřil k jeho domu, peníze a také získal pro kapli relikvii -

ostatky snad jednoho ze zavražděných betlémských nemluvňat. Kapli založili, aby se se tu konala česká kázání. Vysvěcena byla na den svatých Mládátek povražděných v Betlémě - odtud její název. Na kapli však byla příliš velká, vždyť pojala na 3000 lidí, a proto se jí říkalo tehdy jednoduše Betlém. Kaple byla i svobodným pohřebním místem. Jako první zde byl přímo pod kazatelnou pohřben její zakladatel Hanuš z Mühlheimu. O dalších pohřbech v kapli víme díky inženýru Česlavu Krýžovi, který před zbořením sepsal všechny náhrobky. Mezi jinými zde byl pohřben např. kazatel Jakoubek ze Stříbra nebo Jiří Melantrich, známý tiskař a nakladatel.

Založení kaple byl významný čin, o čemž svědčí i účast pražského arcibiskupa Jana z Jenštejna i zájem krále Václava IV. V letech 1402 - 13, kdy zde kázal Mistr Jan Hus, získalo místo značnou oblibu. Přicházelo sem panstvo i prostý lid, někdy i sama královna Žofie. Místo se postupně stalo kolébkou reformního hnutí, z něhož později vzešly husitské války. Mezi dalšími kazateli byl Jakoubek ze Stříbra, Mikuláš Řehovec a v 16. století Tomáš Münzer.

Po Husově smrti a husitských válkách byla kaple střediskem církve pod obojí. Roku 1609 ji získala Jednota bratrská v Praze. Po Bílé Hoře ji zkonfiskovala církev římská, v roce 1661 ji koupili jezuité a proměnili ji v katolický kostel. Po zrušení řádu byla kaple na příkaz Josefa II. odsvěcena a zrušena a roku 1786 zbořena. Předtím všechny předměty byly sepsány, oceněny a v dražbě prodány. Zůstala jen sakristie s místností v prvním patře, v níž byl byt správce kaple a kde kdysi bydlel i Jan Hus. Myšlenkou na obnovu kaple se zabýval již v r. 1916 ředitel Národního muzea Karel Guth a jeho pokračovatel architekt Alois Kubišek, za první republiky organizoval mezi evangelickými církvemi sbírku na novou stavbu kaple profesor Antonín Frinta, ale doba tomu nepřála. Až v roce 1950 bylo z iniciativy Zdeňka Nejedlého rozhodnuto kapli znovu vybudovat. Na základě původního středověkého stavu, zjištěného podle starých vyobrazení vyprojektoval arch. Jaroslav Fragner kopii původní stavby, přičemž ponechal v novostavbě původní prvky. Kaple byla veřejnosti zpřístupněna 5. 7. 1954. Stěny vyzdobili studenti AVU obrazy a texty z Jenského kodexu, Richenthalovy kroniky, Velislavovy bible, Jistebnického kancionálu a jiných soudobých pramenů podle výběru Z. Nejedlého. Dodatečně byly rekonstruovány i přilehlé budovy, zřízena výstavní síň zv. **Dům kazatelů**. Rekonstrukce proběhla v letech 1991 - 92. Betlémská kaple je v majetku Českého vysokého učení technického. Od roku 1962 je národní kulturní památkou.

Převzato z Internetu

Únorové soustředění

Marie Dolejší

Kulaté výročí založení sboru je důvod k velké oslavě. A jak jinak slavit než koncertem, na který se pozvou mimo jiné zástupci různých spřátelených tuzemských i zahraničních sborů. Takový koncert je příležitostí pochlubit se, jak to oslavenci zpívá, ale je nutno neudělat si před takovým publikem ostudu.

Pro Gaudium je sice takováto událost ještě v mlhách budoucnosti, ale místy už ta mlha řídne. Ano, na podzim budeme slavit 20. výročí založení Gaudia – koncertem v sobotu 8. listopadu v sále Martinů.

Takže i když to tak nevypadalo ani se o tom nemluvilo, soustředění sboru o víkendů 9. a 10. února bylo součástí práce na tom, abychom si v listopadu ostudu neudělali.

Samozřejmě máme bližší příležitosti – dubnový jarní koncert, květnový koncert s Američany a vrchol této sezóny – zájezd do španělského Avilés. Nicméně sbor z Dvořákovy Rusalky míří k listopadu.

V sobotu ráno jsme se tedy sešli ve zkušebně. Nikdo se „neuleval“, ti, co chyběli, byli nemocní nebo měli něco neodkladného.

Po dlouhém rozezpívání to začalo: Kouzelník, Rusalka, Věčerní zvon, Šaty dělal člověka, Gounod, lidovky, Ezop a brabenec, „bulharský“ Palestrina... Soustředění uvedly dělené zkoušky, pokračovaly všechny hlasy společně – nejdřív opatrně a nesměle, ale v neděli k polednímu už např. Věčerní zvon bombal docela dobře, Květiny bílé i rudé růže kvetly o sto šest, Víly si v rákosí proplétaly vrkoče a Kouzelník bral do ruky svůj hromný kyj. Jen ti Ježkové... Soprán se má, ale oběma altům (tenor a bas neumím posoudit) jde mráz po zádech z těch skoků, které se oněm známým melodiím podobají akorát rytmem. Taky jsme přešli Pašije, Velikonoce jsou za dveřmi (a díky některým děvečkám jsme měli čemu se smát). A když jsme končili, dalo se říct, že jsme udělali slušný kus práce. Ti, kteří na soustředění nemohli, budou těžce dohánět...

Možná k tomu přispělo sluníčko (mnohým z nás svítilo dopoledne do očí), ale soustředění bylo pohodové, všichni se snažili a hlavně tam byli rádi. Kdysi jsem mívala příležitost být přítomna na sborečku postižených dětí a tam radost ze zpívání „hudebnou“ přímo proudila. Myslím, že my jsme podobnou radost měli taky. Když nám to vydrží, listopadový výroční koncert bude krásný, stejně jako všechny, co budou předcházet.

ZÁPISNÍK ZAČÍNÁJÍCÍ SBOROVÉ ZPĚVAČKY

Zápis třetí

Zuzana Zajícová

Smíšený sbor, to je svět sám pro sebe. Je to neuvěřitelný vzorek lidí, který by určitě stál za prozkoumání přímo vědecké. Možná, že už tak nějací odborníci učinili, leč já o tom nemám žádnou povědomost a tak mi nezbyvá, než se do takovéto vědecké, profesionální, psychologické a sociologické studie pustit sama.

Je to těžký úkol, ba přímo výzva, ale já se nebojím a směle se do toho pustím. Že nemám naprosto žádné zkušenosti na poli všech těchto výše jmenovaných disciplín, vím jen já a vzhledem k tomu, že jsem pravá blondýna, je to dostatečná omluva. A hlavně, své fatální mezery v oblastech vědy nikomu neprozradím, tak co.

Má vědecká studie se bude týkat smíšeného sboru Gaudium z jednoho prostého důvodu: jiný sbor neznám. Sbor se schází v základní umělecké škole v Šimáčkově ulici a to každou středu, sem tam v úterý a občas i o víkendech. (To je ale téma, žádající si speciální zpracování, na které určitě časem taky dojde.)

Sbor vedou dva sbormistři Zdena a Vláda Součkovi. Jsou to manželé, jak je patrné ze společného příjmení, a mají můj neskonale obdiv. Když si totiž představím na jejich místě sebe a svého muže, každý den, každou minutu, každou vteřinu pořád SPO-LU... Uf, miluji svého muže, ale tohle je něco, jak bych to řekla slušně, nepředstavitelného. Každopádně naši sbormistři mají zřejmě nějaký zázračný recept a fungují takto hoodně dlouho.

Můj obdiv se samozřejmě týká taky jejich trpělivosti s námi, potažmo i s ostatními sbory, které jsou plné dětí všeho věku a druhu, v různých stádiích zlobivosti od těch hodných až po ty nesnesitelné, které by člověk nejradši roztrhl, ale nemůže. Náš sbor sice vyrostl z dětských střevíčků, u většiny členů je to už hodně dávno, ale zdá se, že prostředí školy na nás dospělé stejně nějak působí a občas se chováme jako ty děti...

Oba naši sbormistři tedy trpělivě vedou a učí hromadu dětí i dospělých, dnes a denně do nás všech hustí základy vyluzování libozvučných tónů, pěkně celým tělem, kníry nahoru, břicho zpevněné, obočí zdvižené... (tady musím poznamenat, že zde mám značné mezery. Nějak mi nejde jako některým jiným ve sboru splnit

tyto nezbytné podmínky, důležité pro kvalitní zpěv. Jsem tak trochu ztuhlá v oblasti obočí a kníru, na rozdíl od oblasti břichní.)

Součkovi jsou opravdoví profesionálové, což poznám i já. Slyší každičké uzpívnutí, piluji s námi kousek po kousku, notu po notě, zkrátka, umějí to, co málokdo, a výsledky se dostávají. V noci se budím vlastním zpěvem a trápím se, jestli to příště nebudu ostatním kazit. O mých vážných pochybách nikdo neví, navenek se tvářím jako mistr světa, obzvláště před manželem, ale ta muka! Ty výčitky, že neumím nejen noty, ale ani žádný jazyk, kterým zpíváme, jo, o těch vím jen já a nikomu je neprozradím.

V neposlední řadě obdivuji naše sbormistry taky z toho důvodu, že můžu pod jejich taktovkou zpívat i já, amatérka ve sborovém zpěvu s celkem slušným sluchem, které je jasné, jak oba musí občas trpět. Mám štěstí, že jsem tak stará a nemůžou na mě prostě zařvat, abych se koukala doučit ty noty a ty slova a zvedat ty kníry a dělat doma kliky na zpevnění břicha, jak bych to na jejich místě udělala já. Těžký je život sbormistrův.

Náš sbor se skládá asi z padesáti jedinců různého věku a pohlaví. Jsme rozdělení do hlasů. Že patřím do altu, jsem věděla od začátku, ale že jsem v altu prvním, jsem zjistila někdy v říjnu, kdy jsem už měla zvládnutou (tedy, zvládnutou je dost silný výraz) Ave Reginu v altu druhém, jelikož jsem se přimkla k Ivetce, kolegyni z mé levé strany, takto altu druhému. Takže Reginu zpívám s druhým altem, leč ostatní skladby, kde se alt dělí, s altem prvním, popřípadě s druhým sopránem. Je to dřina pro amatérku mého formátu se v tom dělení vyznat. Takže alty jsou stejně jako soprány dva, pak máme tenory a tenorky a jedině bas je asi jeden, i když možná ne. Sedí ode mě daleko a na jejich partituru nekoukám, tak nevím. Musím se kolegů v basu zeptat, aby moje vědecká práce byla opravdu bez odborných chyb.

Při zkoušce tedy sedím obklopená mými milovanými alty, na rozdíl od koncertů (jak už dříve trefně popsal kolega Bohdan ve svém pojednání a tím mi tak trochu vyfoukl téma, na které jsem si brousila zuby). Na lavici se střídavě šoupu tu doleva, tu doprava, dle potřeby, jelikož vlevo sedí již výše zmíněná Ivetka, druhý alt a vpravo Jarka, alt první. Nejčastěji ale sedím uprostřed a natahuju uši do všech stran i dozadu. O altech mám samé pozitivní zprávy. Jsou nejlepší. Docházka výborná, charaktery ryzí, hlasy skvělé, jak ocení občas i sbormistryně Zdena, oslovujíc nás altíky.

O sopránech mám také pozitivní zprávy. Jsou po altících nejlepší. Je jich hodně a jsou upovídáné. Zpívají strašně vysoko, skoro za hranicích lidských možností a fyzikálních nebo jakých zákonů. Zdena jim někdy říká sopránky.

Taky tenorky a tenoři jsou po altících nejlepší. Toto dělení mě zpočátku překvapilo, ale jak jsem posléze vědeckým zkoumáním zjistila, tenorky jsou nezastupitelné, protože mají vždycky noty a krásné hlasy jako moje maminka a sestra. Tenoři jsou chlapi a to samo o sobě stačí, aby byli taky nezastupitelní, i když nemají noty.

No a basy, ty jsou prostě po altících taky nejlepší. Jednak, že jsou chlapi a jednak v basech sedí oba naši prezidenti, což je důkaz, že jsou to jedinci kvalitní, rození vůdcové a vůbec; hlasy mají jak Alexandrovci.

Abych své vědecké pojednání shrnula: Gaudium je nejlepší a já k němu patřím!

Poznámka na závěr: další psychologické, sociologické a ostatní odborné rozbory jednotlivých členů si nechám na později, až se s nimi více seznámím a vědecky je prozkoumám.

Zápis čtvrtý

Zuzana Zajícová

Smíšený sbor Gaudium je instituce na vysoké úrovni. Zjistila jsem to hned v prvních hodinách, strávených v umělecké škole v Šimáčkově ulici. Které sdružení, spolek nebo státní útvar čítající 50 členů má hned dva prezidenty? Žádný. A my máme prezidenta úřadujícího a prezidenta čestného!

Na začátku září proběhla na půdě sboru volba nového prezidenta, jelikož ten stávající si chtěl už trochu od všech těch povinností odpočinout a vykonávat funkci prezidenta čestného. Volby jsem se nezúčastnila, neboť jsem ve sboru zatím nikoho neznala a můj hlas by nemohl být s čistým svědomím přidělen tomu nejlepšímu. Byla jsem tedy něco jako zahraniční pozorovatel a jako takový musím říct, že volby proběhly v souladu se zákonem a byly demokratické. Všichni gaudiáci napsali na papírek jména tří svých kandidátů, jména byla sečtena a ti dva, kteří měli nejvíc hlasů, postoupili do dalšího kola.

Prezident byl tedy zvolen opravdu dobře. Je vysoký, má bílé vlasy a budí respekt. Mám podezření, že je taky nejhodnější a

nejvíc ochotný obětovat veškerý volný čas práci pro sbor. To mě napadlo, když jsem si vzpomněla na jediné demokratické volby, které jsem v dobách tuhého komunismu zažila. To když jsme na gymplu zvolili předsedu třídy. Taky byl hodný a ochotný za nás ostatní lenochy obětovat pro kolektiv svůj čas.

Aby nebyl prezident na všechno sám, má k ruce radu a jak jsem pochopila, v radě jsou zástupci napříč spektrem celého sboru, z každého hlasu po kousku. Pak máme taky správkyňi kostýmů, správkyňi not a správkyňi financí. Ostatní členové sboru pak mají funkci poradní, zvláště pak některé soprány se svými vysokými hlásky, protože jsou nejmocně slyšet.

Čestný prezident má důležitý úkol. Pečlivě kontroluje, kdo má kdy narozeniny, a pak vždycky oslavenci pográtuluje. Když má oslavenec narozeniny kulaté, může si vybrat, jakou písničku mu ostatní zazpívají. Pokud je to člen sboru dlouholetý a tudíž vážný, uspořádá po zkoušce mejdan. Jakmile je čestný prezident delší dobu nepřítomen, je pověřena sledovat narozeniny jedna z kolegyně v sopránu. Musím ovšem konstatovat, že tato náhradnice bere svou dočasně svěřenou funkci na lehkou váhu, protože na moje narozeniny zapomněla. Ale co, stejně nebyly kulaté.

Správkyňi notového archivu je nutno si předcházet. Má chudák moc práce s novými členy, kteří se neustále dožadují vzácného materiálu, střeženého správkyňi jako pravý poklad. Takový nový člen sboru musí překonat překážku v podobě nevládného pohledu, přenést se přes brblání pod nosem a trpělivě vyčkat, jestli na něj vzácný notový part vyjde. Občas se k nováčkovi přidá nějaký letitý člen, který zřejmě notami zatápí, jak si myslí správkyňe. Ale abych byla spravedlivá: není to žádná legrace spravovat tak obsáhlý majetek; musí se pořád doplňovat, množit a kontrolovat.

Správkyňe kostýmů má velkou zodpovědnost. Opatruje oděvy pro začínající zpěvačky v úzkém skladu a má jedinečnou možnost spatřit každou zájemkyni o kostým v plné kráse. Kolegové ze sboru ji nepotřebují, neboť jejich doplňkem je pouze motýlek, černý oblek má každý svůj. Kostým pro členky sboru se skládá z dlouhé vínové sukně, béžové halenky a šálíčky. Já jsem svůj kostým vyfasovala asi po dvou měsících. Fasovaly jsme ten den tři, v úzkém skladu jsme si šlapaly na nohy a nakonec se nám podařilo po značném úsilí a za vydatné asistence milé správkyňe vybrat přijatelné velikosti.

„Zase jsem ji neudala,“ správkyňe nám ukazovala pidi sukýnku jak pro barbínu. Nemohla jsem pochopit, že mohla patřit lidské bytosti, ale prý patřila Japonce. Páni, náš sbor je mezinárodní! I Japonka zatoužila zpívat v Gaudiu! (A to nemluvím o několika současných členech rakouské, německé ba i francouzské národnosti. Hudba zkrátka bourá bariéry). Mrzelo mě, že jsem Japonku nezažila, protože bych si moc ráda poslechla její češtinu v nějakých vypjatých skladbách našich klasiků. Konečně bych měla rovnocennou kolegyni při zvládání cizích jazyků.

Na správkyňi financí se usmívat nemusíme, ta se usmívá na nás, pokud z nás chce vymámit všechny ty poplatky a příspěvky a školné. Její práce je namáhavá a zodpovědná, ale určitě si vede lépe než leckterý ministr financí, protože když na to přijde, je vždycy z čeho hostit spřátelené sbory.

Všechny tyto funkce jsou strašně důležité a celkem rychle jsem se s nimi seznámila. Časem jsem však důkladným vědeckým bádáním objevila funkce další. Tak například je v našem kolektivu významná básnička, skládající skvělá díla na počest jubilentů, a taky jedna zubařka a několik jiných zubních odbornic, spravujících celému sboru zuby. Pak se mezi námi vyskytuje značné množství vědců světového formátu, někteří z nich jsou dokonce i bývalí protinožci. Dále je ve sboru mnoho odborníků na cizí jazyky, specialistů v polygrafii a géniů přes počítače. Zkrátka každý tam něco umí, jen já jsem taková ta doplňující členka, jež je v každém kolektivu a která nevyčnívá ničím. Moje role je však nezastupitelná, protože někdo musí tvořit ten průměr.

Na závěr musím vzpomenout zvláštní fenomén, který jsem zatím objevila pouze v našem souboru. Tomuto tajuplnému úkazu se říká JOUDA. Původně jsem se domnívala, že Jouda je jenom jeden, ale nyní musím svůj první dojem opravit. Joudů je několik! Mají různou podobu, také pohlaví je zastupeno oboje a zdá se, že Jouda je schopen stát se tu školním inspektorem, jindy zas bříšně tanečnicí. Myslím si, že Jouda má velkou budoucnost v řadách našeho sboru a prakticky je nenahraditelný.

Taky v našem sboru občas přebývá nějaká Douchová, o které jsem slyšela, ale nikdy ji nedokázala bezpečně identifikovat. Až tu najednou! Musím laskavému čtenáři prozradit, že Douchová je bytost se schopností se převtělovat a i já jsem se jí párkrát stala! Douchová se nad vámi vznáší a šup, už ji máte za krkem, ani se nenadějete. Jo, začínající sborová zpěvačka si musí dávat pozor, aby se jí Douchová neusadila za krkem napořád.

Z galerie autorů našeho repertoáru

Jedním z prubírských kamenů našeho sboru se stala před několika lety Jarní romance Zdeňka Fibicha. Protože připravujeme na jaře reprizu tohoto nádherného díla předního českého skladatele, povězme si něco o jeho životě a díle.

Zdeněk Fibich

Zdeněk Fibich (narozen 21. prosince 1850 v myslivně u Všebořic poblíž Zruče nad Sázavou – zemřel 15. října 1900 v Praze) byl český hudební skladatel 19. století. Vedle Bedřicha Smetany a Antonína Dvořáka byl nejvýznamnějším představitelem generace české hudby 2. poloviny 19. století. Na rozdíl od Dvořáka byl typickým představitelem hudebního romantismu.

Narodil se v rodině nadlesního. Hudebně ho učila nejdříve v raném věku jeho matka, která záhy rozpoznala jeho hudební talent; později studoval postupně ve Vídni, Praze (u Bedřicha Smetany), Lipsku, Paříži a Mannheimu. Větší část života působil v Praze, kde se věnoval komponování a výuce hudby. Kromě hudby se zajímal i o literární dějiny a malířství. V letech 1875 až 1878 byl kapelníkem Prozatímního divadla. Od roku 1899 do své smrti byl operním dramaturgem v Národním divadle. Zdeněk Fibich zemřel v nedožitých padesáti letech v Praze. Je pohřben na vyšehradském Slavíně.

Fibich v mladších letech bojoval za nové umění, jak jej reprezentovali Ferenc Liszt, Richard Wagner a Bedřich Smetana. Skladatelsky navázal na německý romantismus, když na počátku své skladatelské dráhy tvořil pod vlivem klavírních skladeb Roberta Schumanna. Skladby obohatil o baladické prvky, snový lyrismus i tragický patos. Fibichovo dílo je věnováno nejrozmanitějším oborům. Obsahuje intimní písně, lyrické klavírní cykly (Nálady, dojmy, upomínky), komorní práce. Orchestrální tvorba zahrnuje všechny dobové útvary - 3 symfonie, ouvertury a symfonické básně (Toman a lesní panna). Nezanedbatelnou součástí Fibichovy tvorby je opera, která jej lákala Fibicha již od chlapeckých let (Bukovín, Blaník, Nevěsta mesinská, Bouře ad.).

Fibich je tvůrcem melodramatické hudební formy. Vytvořil technikou příznačných motivů dosud v celé světové literatuře největší a umělecky nejdokonalejší scénický melodram „Hippodamie“. V rámci své pedagogické činnosti vydal „Velkou teoretickou a praktickou školu hry na klavír“.

Opery: *Bukovín, Blaník, Nevěsta messinská, Bouře, Hedy, Šárka, Medea, Pád Arkuna*

Melodramy: *Hippodamie - trilogie na námět Jaroslava Vrchlického, Vodník*

Symfonické básně a symfonie: *Toman a lesní panna, Othello, Symfonie č. 1, F-dur, op.17, Symfonie č. 2, Es-dur, op.38, Symfonie č. 3, E-moll, op.53*

Orchestrální a vokálně instrumentální skladby: *Missa Brevis, op.21, Suita pro orchestr, op.54*

Komorní hudba: *Romance pro housle a klavír, op.10, Sonáta D-dur pro housle a klavír (1876), Sonatina pro housle a klavír, op.27 (1869), Klavírní kvarteto E-moll, pp. 11. Klavírní kvinteto D-dur, op. 42, Smyčcový kvartet G-dur, op.8, Smyčcový kvartet č. 1, A-dur, op.(1874)*

Fibichovi žáci: *Karel Kovařovic, Franz Lehár, Zdeněk Nejedlý, Otakar Ostrčil*

Citováno z „<http://cs.wikipedia.org/wiki>“

Redakce časopisu AUDITE SILETE vyhlašuje

Soutěž pro členy sboru Gaudium Praha !!

Soutěžní otázka:

Určete umělecké dílo vyobrazené na přiloženém obrázku !

Tedy jedná-li se například o výtvarné dílo ve stylu dada, nebo třeba fragment zápisu skladby z repertoáru Gaudia, v každém případě je nutno uvést název díla. Na výherce čeká základní výherní částka ve výši

10 000 000 Kč (deset miliónů korun českých) !!

Podmínky soutěže: Zúčastnit se mohou všichni členové sboru Gaudium, s výjimkou členů redakční rady a sbormistrů. Odpovědi posílejte mailem na adresu maslow@math.cas.cz nejpozději do dvou týdnů od vydání stávajícího čísla AUDITE, přičemž spolu s odpovědí jsou vítány i další komentáře.

Výherce bude vylosován z došlých správných odpovědí. Protože v rámci politiky rovných příležitostí redakce hodlá zvýhodnit mladší členy Gaudia a ženy, peněžitá odměna pro výherce bude upravena tak, že vítěz obdrží **n-tou odmocninu základní výherní částky**, kde n je věk výherce, přičemž u žen je věk vypočten jako skutečný věk mínus deset. Částka se zaokrouhluje na celé koruny směrem dolů.

Redakce tímto předem zdvořile děkuje kolegovi B. M. za finanční pokrytí peněžité odměny pro výherce.

Připravil Bohdan Maslowski

Práníčka členům - jubilantům

Je prosinec, ohnivých Střelců čas,
Gaudium na zkoušce sešlo se dneska zas.

Hudba a zpívání i s trochou vzruchu,
práníčko neseme, v Mikulášském duchu.

Dnes jeden Střelec mezi námi září,
něžného pohlaví, žena více tváří.

Jednou jak Anděl z nebe sestupuje,
jindy jak Mařenka zase tu s námi je.
Mařenka Joudová i s Franckem Joudou,
se synáčkem Fanoškem, jejich velkou chloubou!

Velký vztah k zpívání i hudbě mají,
tak z Horních Kotěhulek do Gaudia jezdívají.

Však nenechte se mýlit, ještě něco tu je,
další tvář současná se tu odhaluje.

Na zkoušky obvykle později chodívá,
zasedne do altu a v klidu usíná.

Tak teď už asi víte, o kom mluvit chceme,
komu hodně zdraví, štěstí popřejeme.

Zvonečky štěstí, v předvánočním čase,
ať zvoní jí dnes, zítra, za 50 let zase.
Ať Anděl i Mařenka chodí si s námi hrát,
tak Haničko řekni si, co máme Ti zaspívat.

GAUDIUM, Praha 6. prosince 2007

Prání „z dílny“ J Tittelbachové

A zase jeden člen sboru „spadl pod čepec“

Byl to **Jirka Donát**, který se nám náhle oženil. Bylo však jeho chybou - a necht si to srovná se svým svědomím - že nám vyrozumění o této drobné události ve svém dozajista jinak bohatém životě, poskytl až na poslední chvíli. Jistě bychom mohli jinak přijít v tento slavný den pográtulovat písničkou. Tak alespon pár obrázků pro zvědavé zájemce :

Co nás čeká, na co se připravujeme:

- 16. března 2008 - KAŠPAROVY PAŠIJE - kostel ČČSH, Farského ulice
- 6. dubna 2008 - **JARNÍ KONCERT** v sále Martinů spolu se sborem RADOST (na programu mj. JARNÍ ROMANCE Zdeňka Fibicha)
- 27. května 2008 - Zrcadlová síň Klementina v 19 hodin - koncert se sborem „Con brio“
- 31. května 2008 - Přehlídka sokolských sborů v Jihlavě (odjezd v 7:30, návrat cca ve 20:30)
- 25.6 - 1.7. 2008 - Zájezd do Španělska - (odjezd 25. 6. ráno, návrat 1. 7. večer)
- 8. listopadu 2008 - Sál Martinů v 19 hodin- **Koncert k 20. výročí sboru**

Toto číslo připravil díky laskavosti přispěvatelů Vladimír Šilhán.
Spolupracovali Marie Dolejší, Jana Vlčková, Milena Poláčková, Bohdan Maslowski a Zuzana Zajícová
Další příspěvky a připomínky zasílejte na adresu Gaudium Praha, 1700 00, Praha 7, Šimáčkova 16, případně e-mailem (gaudiumpraha@volny.cz, sbor@radostpraha.cz, Vsilhán@centrum.cz)
Toto číslo vyšlo dne 25. února 2008